
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Tâm đáo đại

<blockquote>Kalama tri ân bạn tranngocdieu.nt ghi chép.</blockquote>

[18/12/2021 - 06:01 - tranngocdieu.nt]

TÂM ĐÁO ĐẠI

Ngoài cấp độ chúng sinh thấp nhất vốn chỉ có thể tồn tại và hưởng thụ 5 trần cảnh dục lạc, trong thế gian còn có những cấp độ chúng sinh khác mà đời sống và niềm vui của họ được đặt trên cơ sở các trạng thái tâm linh. Ở đây những chúng sanh này thay vì để nội tâm mình khuếch tán theo các trần cảnh thì họ lại vận dụng toàn bộ tâm lực để tập trung vào một đối tượng chú niệm nào đó - chú niệm tức là...-(mà Đức Phật quy định là có đến 40 như: xanh, vàng, đỏ, trắng, đất nước, lửa, gió, hư không, ánh sáng...) -sư giảng: các vị có biết 3 chấm đó còn gì nữa không, rất nhiều, thí dụ như niệm Phật cũng là một trong 40 đề mục đó, rồi niệm Pháp, niệm Tăng, niệm thí, niệm Thiên, niệm về sự chết và 32 thể trược như: tóc, lông, móng, răng, da, thịt, gân, xương, tủy, thận, tim, gan, mật, đàm, mủ, máu, mồ hôi, phân, nước tiểu, đàm, nhớt và tất cả những cái đó nó đều nằm trong 40 đề mục này. Thì hành giả tu 40 đề mục này tùy cơ duyên mỗi người thôi, có người họ tập trung tư tưởng vào một đề mục nào đó, thí dụ như họ để 1 chén nước thế này rồi họ nhìn vào trong chén nước và họ tập trung vào chén nước đó thì tư tưởng họ sẽ không còn chú ý tới chuyện này chuyện kia nữa mà họ chỉ còn biết nước không thôi đến một mức độ nào đó đạt đến cảnh giới mà người ta gọi là định tâm- và với một người có đủ túc duyên (túc ở đây không phải là đủ mà túc ở đây có nghĩa là trước vì trong tiền Hán có rất là nhiều. Túc trong tiền Hán có nghĩa là đầy đủ có chữ viết riêng, rồi chữ túc có nghĩa là ban đêm như là tá túc, túc là ngủ tam thôi, chữ túc cũng có nghĩa là trước giống như túc duyên là duyên đời xưa, kiếp trước) thì đến một giai đoạn nào đó nội tâm của họ sẽ đạt đến một giai đoạn mà ta vẫn gọi là định. Định ở tầng thấp nhất gọi là sơ thiền và ở tầng cao nhất gọi là phi tưởng phi phi tưởng. Người đam mê dục lạc thì sẽ sanh tử tiếp tục trong các cõi dục giới, người sống bằng một nội tâm thiền định thì chỗ tái sanh là các tầng phạm thiên Sắc giới và cao hơn nữa là Vô Sắc Giới.

[18/12/2021 - 06:28 - tranngocdieu.nt]

Cũng như ở trường hợp các tâm Dục giới, được cái này mất cái kia. - Sư giảng: cái người làm việc ác như sát sanh, trộm cắp, tà dâm, nói dối, uống rượu, giết người, hiếp dâm, đốt nhà, cướp của... thì những người đó họ dùng tâm tham, tâm sân, tâm si đứng rồi phải không? nhưng trường hợp mình làm việc thiện mình dùng tâm nào thì trong Kinh mới nói khi mình làm việc thiện thì mình dùng (bị mất tiếng) nếu mà thiện không liên hệ tới thiên định thí dụ như chỉ bố thí, trì giới, nghe Pháp...nó không liên hệ đến các tầng thiên chính thì các việc thiện đó được mình làm bằng tam thiện dục giới. Cũng là tâm thiện tại sao có chỗ màu xanh, tại sao có chỗ màu đỏ là vì màu xanh cũng là tâm thiện nhưng tâm đó là tâm hờ hững...

Các bậc thánh hữu học và hành phàm phu khi tu thiền đáo đại thì tu bằng 9 tâm (5+4) thiện đáo đại, đối với các vị A La Hán thì là 9 tâm duy tác đáo đại. (25:23)

[19/12/2021 - 12:18 - tranngocdiem.nt]

Sư giảng: Mình làm việc ác là mình làm bằng 2 tâm này, còn 6 giác quan là nó không thiện không ác. Bản thân các giác quan nó không thiện không ác thí dụ như mắt của mình, tai, mũi, lưỡi, thân, ý nó không phải là ác như tay nắm con dao mình đi mình cắt rau, làm cá, làm việc thiện thì khi đó những con dao này là dụng cụ làm việc. nhưng nếu ta dùng con dao đó để ta giết người thì nó trở thành là hung khí, trở thành tang vật. 6 giác quan bản thân nó không thiện không ác và Đức Phật và các vị A La Hán đều có 6 giác quan như mình hết nhưng khác một chỗ các vị không dùng nó để mà làm môi trường cho tham khởi lên, cho sân khởi lên, cho si khởi lên. Tức 6 cái này của ngài là 6 con dao để làm việc, còn mình thì làm việc không có bao nhiêu, làm bậy thì nhiều. cho nên đó là 18 tâm vô nhân. Nguyên cái khối này nếu nó bị tác động bởi 12 cái này thì nó trở thành là hung khí, các vị nhớ nếu 18 cái này nó bị tác động bởi 12 tâm bất thiện nó trở thành con dao trong trường hợp này là 18 con dao hung khí. Nếu như 18 tâm vô nhân này mà được tác động bởi các tâm dục giới tịnh hảo thì nó lập tức trở thành con dao để mình làm việc tốt. Đối với dục giới thì sao đây là những tâm có thể sanh trong cõi dục, và ở cõi dục có thể dùng nó để làm các việc thiện liên hệ đến cõi dục hoặc không liên hệ đến cõi dục. Còn tâm thiện Sắc giới là có những chúng sanh nào tu tập thiền định thì họ mới có thôi, mà tu tập ở đây phải có chứng ngộ, phải có chứng thiền tối thiểu từ sơ thiền trở lên thì họ mới dùng tâm này mà khi nào họ còn phàm như tôi và các vị khi thoát thiền họ còn xài 5 tâm này thôi. Rồi nếu mình tu xong 5 tâm này là sơ, nhị, tam, tứ ngũ thiền, nếu tu hơn nữa thì là không vô biên, thức vô biên, vô sở hữu xứ và phi tướng phi phi tướng xứ. Để giải thích về 4 tầng thiền này thì vừa rồi trong 2 thời giảng trước thầy trụ trì đã hỏi chúng tôi rất là nhiều cho nên các vị có thể nghe hoặc xem lại băng hoặc nghe lại trong máy cassette giải thích ý nghĩa của 4 tầng thiền vô sắc. Thì các vị nhớ nếu mà mình tu thiền bằng các tâm thiện này thì dần khi mà chết nếu mình không bị mất thiền thì nó sẽ tạo ra 5 cái tâm này để chi mình đi về cõi Phạm thiên. Cũng giống như khi mình làm thiện thì mình sử dụng 8 tâm này phải không, thì chính 8 tâm này sẽ tạo ra 8 tâm này. Bây giờ các vị vô chùa nghe pháp, hoặc là tôi thuyết pháp, hoặc là chúng ta tụng kinh, chúng ta bố thí, chúng ta lạy Phật, chúng ta làm bất cứ việc gì, kể cả cho tiền một người homeless, hoặc là chúng ta dắt người già qua đường, hay chúng ta nhặt một chiếc lá quét một cọng cỏ trong chùa. Tất cả những việc thiện đó dù lớn dù nhỏ dù là nhiều hay ít, dù là trong thời gian ngắn hay thời gian dài chúng ta đều vận dụng một trong 8 tâm thiện đó để mà chúng ta làm nó. Rồi nếu không học Vi Diệu Pháp, không học A Tỳ Đàm chúng ta một là thắc mắc, hai là không biết gì hết, chúng ta chỉ biết mơ hồ mọi chuyện, nhưng nếu chúng ta có học A Tỳ Đàm chúng ta sẽ hiểu rằng, khi mà làm thiện mình sẽ làm bằng một trong 8 tâm này. Và chính 1 trong 8 tâm này nó sẽ tạo ra cho mình 1 trong 8 tâm quả hay còn gọi là tâm đầu thai. Có những cái tâm thiện 8 tâm. Có những lúc chúng ta làm việc thiện bằng tâm thiện thọ hỷ

- Tâm thiện thọ hỷ: tức là đang vui vẻ

- Tâm thiện thọ hỷ hợp trí: tức là có trí tuệ. Thế nào là có trí, có trí là mình biết việc làm này là việc làm thiện và có kết quả, và biết được rằng đối tượng trước mặt mình là đối tượng xứng đáng và biết rằng những thực phẩm thức ăn thức uống mình đem cúng nó phát sanh hợp pháp chứ không phải mình đi trộm cướp của ai hết. Nói chung trí tuệ ở đây nó được kiện toàn bởi một loạt những hiểu biết thì ta gọi đó là trí tuệ.

- Tâm thiện thọ hỷ hợp trí: làm đây không phải là ai dụ khị mà do mình hiểu, mình thấy cần thiết thì mình làm. Cho nên đó là tâm thiện thọ hỷ hợp trí: là với sự vui vẻ chứ không phải hờ hững và có sự can thiệp của trí tuệ,

- Tâm thiện thọ hỷ hợp trí vô trợ: tức là làm một cách tự nguyện không do sự xúi dục của ai hết.

- Tâm thiện thọ hỷ hợp trí hữu trợ: tức là phải do người khác xúi mình mới làm được. Có nhiều người không muốn đi chùa nhưng có ai nhắc điện thoại kêu mình mình nghĩ ở cũng có lý cái mình đi, lúc đi rất là vui và biết là đi chùa có lợi ích chứ không phải là không có lợi ích. Như vậy cũng là tâm thiện, cũng hợp trí giờ cũng đi mà đi yếu xìu.

- Tâm thiện thọ hỷ ly trí vô trợ: ly trí tức là không có trí tuệ nhưng mà làm một cách sốt sắn

- Tâm thiện thọ hỷ ly trí hữu trợ: đã không sốt sắn lại không thông minh nữa

- Tâm thiện thọ xả: làm một cách hờ hững

- Tâm thiện thọ xả hợp trí vô trợ
- Tâm thiện thọ xả hợp trí hữu trợ
- Tâm thiện thọ xả ly trí vô trợ
- Tâm thiện thọ xả ly trí hữu trợ: là tâm thiện hờ hững làm cho có, không có trí tuệ mà còn bị người ta xúi dục nữa.

trường hợp đó tôi gặp rất là nhiều, mình đi vô chùa mình tính là đi vô chùa với nhau nghe pháp thôi để mình có một tâm sự phức tạp và tế nhị. tuy nhiên đang ngồi nghe pháp ngon lành thì ở bên Việt Nam tôi gặp mấy lần và tôi cũng nói ở trên pháp tòa có mấy người nghĩ pháp sư thuyết pháp phải cho tiền pháp sư, giảng sư dạy học phải cho tiền giảng sư, và họ lý luận không cho vậy ông lấy gì ông xài. Nghe nói vậy cũng xúc động bởi vì gặp tiền cũng khoái lắm. Nhưng các vị biết sao không con người tra đang ngồi cái cầm cái đĩa giống như sơn đng mãi võ, khiêu khiêu cô cô có gì cúng không cô, cô cúng đi cô. Lúc đó tôi biết các người Phật tử họ ngồi rất khó chịu và tôi lúc đó cũng khó chịu lắm. Khó chịu vì có cảm giác lúc đó mình giống như sơn đng mãi võ. Cho nên trong trường hợp đó họ có tâm thiện nhưng bị đưa vào trường hợp tâm thiện thọ xả ly trí hữu trợ.

Tâm thiện như thế nào thì cái tâm quả như thế đó. Kiếp này làm thiện bằng tâm thiện thọ hỷ đời sau sinh ra sẽ là người vui vẻ. Kiếp này làm thiện bằng tam hợp trí đời sau sinh ra sẽ là người thông minh. Kiếp này làm phước một cách nhanh chóng không do dự thì đời sau phước trở một cách nhanh nhẹn, mau mắn không bị trở ngại. làm thiện bằng tâm nào thì quả trở bằng tâm ấy. Cho nên đó vì sao có 8 tâm thiện. các vị thắc mắc khi tôi làm thiện thì tôi làm thôi chứ mắc gì có 8. tôi xin nói rõ rằng giàu cũng có rất nhiều cách giàu phải không. Có nhiều người đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi. Có nhiều người học giỏi, đẹp trai nhưng nhà không giàu. Có những người nhà giàu, học giỏi nhưng mà xấu quắc. Nói chung 3 cái đó ít ra mình có đủ, đẹp, ngu, giàu. Xấu, khôn, giàu. Nói chung có nhiều người xấu trai, học dở, nghèo cũng có nữa, nhưng được làm người cũng đá quý lắm rồi. Bởi vì

Được làm người có dễ đâu

Được làm người khó sống lâu trên đời

Được nghe cánh pháp tuyệt vời

Được vui gặp Phật ra đời khó thay.

Lúc đó mình nghĩ được làm thân người là quý lắm rồi. Phật nói Ví dụ như trên mặt biển có một tấm ván nhỏ trên đó có cái lỗ vừa đủ để con rùa nó thò cái đầu vào. tấm ván nó trôi từ nơi này qua nơi khác. Và ở dưới biển có một con rùa mù. Ví dụ 100 năm con rùa mù đó trôi lên biển một lần, theo quý vị có một lần nào đó con rùa mù đó chui lọt cái đầu vô cái lỗ không. (40:02)

[26/12/2021 - 03:22 - tranngocdieu.nt]

Phật nói: "Này các tỷ kheo cái chuyện mà con rùa chui lọt cái đầu vô tấm ván có thể xảy ra". Nhưng chuyện chúng sanh chết rồi trở lại làm người khó xảy ra hơn.

Vậy thì lời Phật vẫn đúng. Làm người đã là khó, mà làm người được hạnh phúc khó, mà làm người cho đáng mặt con người khó hơn, làm người mà đủ cái tư trang đủ hành trang, đủ tư lương để mà bước vào quan tài không có hối hận còn khó dữ dội nữa. Chứ các vị đừng tưởng con đàn cháu đống, nhà cửa đảng hoàng có 1 account lớn trong ngân hàng là đã xong kiếp người. Tôi xin thưa các vị cái đó những người còn sống họ nói với nhau chứ còn người chết họ hiểu hơn ai hết, họ hiểu cái account trong ngân hàng nó vô nghĩa với họ. Họ biết họ không thể chui ra khỏi quan tài nói cho mình nghe đó thôi. Chứ các vị biết nó rất là phũ phàng chỉ cần các vị - chẳng hạn như bác sĩ Minh bây giờ mà ông nhắm mắt một cái gia tài để lại cho ai. Con cháu có thương thì họ vô chùa cúng được vài ba cái thất là họ quên mất tiêu. Tại tôi làm thầy chùa tui tụng mơn cái mỏ nên tôi biết, con cháu nó khóc nó kể tưởng như không bao giờ quên được ông già của nó, ba má của nó nhưng được một thời gian nó quên mất tiêu. Nó về lo cho vợ con của nó chứ mắc gì nó nhớ tới mình, nó bạc bẽo như vậy. Mình nằm xuống quá 7 tuần thất là nó quên mất tiêu. Vợ quên chồng, chồng quên vợ, cha mẹ quên con, con quên cha mẹ, bà con quên nhau, bè bạn quên nhau, quên hết, quên sạch hết, đừng có tàu kang chi thê, sắc cầm hảo hiệp, không có tin cái gì. Cái gì trên đời này cũng là vô thường.

Cho nên Phật nói rằng: "Ta không phủ nhận thế giới này là hạnh phúc". Phật nhìn nhận thế giới này có hạnh phúc nhưng mà sở dĩ ta khuyên các con nên bỏ là vì sao? Vì nó không có bền. Các vị

nghe kịp không. Có một số đông, một số rất là lớn có nhiều người chụp lên cho Phật giáo cái bản án rất là sai lầm. Họ nói Phật giáo chủ trương là bi kịch. Phật giáo chủ trương là biến mất. Phật giáo chủ trương là bi quan. Mà thật ra Đức Phật nhìn nhận trên đời này ở đâu có nước mắt thì ở đó có nụ cười và ở đâu có nụ cười thì ở đó có nước mắt. Phật nhìn nhận khía cạnh đó. Có một điều người ta nói rằng cái huy chương nào cũng có bề trái của nó. Và cái gì cũng vậy bề mặt nó lớn thì bề trái nó cũng lớn theo, phải không? Cuộc đời nó cay đắng như vậy. Tôi thương quý vị chừng nào thì khi tôi mất tôi càng cay đắng bấy nhiêu. Càng thương nhau lắm càng cay đắng nhiều. Tôi thương quý vị tôi mới ghen nhiều phải không. Có nhiều người họ có thể chết đi vì ghen vì họ quá yêu. Như vậy thì cái mê đay càng lớn, cái mặt phải càng lớn thì cái mặt trái càng to. Tôi không thương quý vị nên khi mất quý vị tôi không có tiếc, nhưng mà đâu phải vậy là hạnh phúc. Vì nếu tôi không biết ghen có nghĩa là tôi không có yêu. Mà khi sống gần người mình không yêu thì lại là bi kịch khác. Sống gần người mình không yêu là bi kịch nhưng mà nó có cái hay là khi mất họ mình không tiếc. Nhưng khổ chỗ khi sống gần người mình thương thì hạnh phúc nhưng mà lỡ mình mất họ mình đau khổ. Cho nên Phật nói rằng: "Tất cả hạnh phúc đều là giả tạo".

Tôi không có lạc đề đâu, thì hồi nãy giờ tôi trình bày cho lớp nghe về hạnh phúc của thế gian, rồi có những chúng sanh họ nhìn thấy mong manh như vậy họ mới đi đến hạnh phúc khác cao hơn đó là hạnh phúc của thiên định. Nhưng hạnh phúc của thiên định thấy rằng ngày nào còn sống trong cái hình Danh Sắc tướng như vậy thì nó vẫn còn mong manh, vẫn còn có giới hạn, còn có hạn chế. Cho nên họ mới hướng tới một cảnh giới khác cao hơn đó chính là các tầng thiên Vô Sắc Giới.

Làm chi để làm vậy thôi. Tức là các vị A La Hán cũng tu thiên như chúng ta vậy, nhưng chuyện hành thiên của các Ngài không phải cầu sanh về Phạm Thiên mà là các Ngài không còn gì để làm nữa hết, nên các Ngài tìm việc gì để các Ngài làm. Giống như ngài Hòa Thượng của tôi Ngài đi học ở bên Thái Lan. Tôi có 2 thầy Hòa Thượng, Thầy Hòa Thượng Sadi và thầy Hòa Thượng Tý Kheo. Như hòa thượng mình ở đây là Hòa Thượng Tý Kheo là Hòa thượng cho tôi thọ đại giới, còn Hòa thượng ở Việt Nam thì Hòa thượng mất rồi là Hòa thượng cho tôi thọ giới Sadi. Có một cái may mắn là trong Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam chỉ có hai vị là có học vị thôi, học vị về Phật pháp. Một vị là thủ khoa Pali ở bên Campuchia. Hòa thượng của tôi ở Việt Nam Ngài là thủ khoa Vipas ở Thái. Tôi có may mắn 2 vị là thủ khoa hết nhưng mà tương truyền rằng cha làm thấy con đốt sách cho nên đến đời tôi nó trót quớt. Thì Hòa thượng có thói quen đó là khi Ngài dịch kinh, Ngài có quy định dậy sớm. 10h đêm Thầy ngủ khuya 3h Thầy dậy, Ngài dịch kinh riết tới 1h trưa Ngài ăn cơm, xong Ngài nghỉ trưa chút Ngài tiếp tục dịch kinh cho đến 10h đêm. Ngày nào cũng vậy hết và Ngài có thói quen là khi nào lúc thời gian rảnh Ngài không làm gì hết thì Ngài lấy cây tre Ngài cho người cura ra từng lóng ngắn ngắn như thế này và chẻ ra bằng ngón tay để cả bó để Ngài chuốc tẩm xia răng. Thì có một vài người họ vô họ nói với Ngài - Trời ơi Ngài là vậy cho cho mất công để con ra ngoài con mua cho ngài 1 thùng luôn để Ngài xài chứ mắc gì Ngài ngồi chuốc - Biết Ngài nói sao không, dịch Kinh hoài cũng mệt cần nghỉ ngơi. Thay vì nghỉ ngơi mình ngồi không mình nghỉ tầm bậy. thôi thì mình ngồi chuốc tẩm 1 là nó không nghỉ bậy 2 là có cái để xài. mà thiệt các vị xài cây tẩm của Hòa thượng tôi xong thì thấy tẩm bán ngoài chợ nó không nghĩa lý gì hết, vì tẩm ngoài chợ nó bằng gỗ các vị biết không nó dễ gãy lắm và nó có 1 đầu nhọn thôi, còn của Hòa thượng có 2 đầu nhọn, mà cái tẩm hòa thượng cầm vô thấy thích liền, nó tròn vo mà nó lóng tinh, mà Hòa thượng làm đẹp lắm, rất là đẹp. Người ta chuốc mấy chục năm mà sao không đẹp được. Cho nên chùa Hòa thượng tẩm nhiều lắm, rất là nhiều tẩm mà tẩm đẹp không. thì các vị A La Hán hộ tu thiên cũng giống như vậy. Tức là các việc nên làm đã làm. Sanh tử là đại sự, sanh tử là chuyện lớn họ đã giải quyết xong rồi thì thời gian trống họ làm cái gì đây, họ đi tu thiên. Các vị cũng hành thiên, cũng niệm đất, đất, đất, nước nước nước, lửa, gió để chứng các tầng thiên. Vì mỗi một cái để mục nó có một cái hiệu quả riêng. Thí dụ như Ngài Mục Kiền Liên trong kinh nói tất cả 40 đề mục ngài Mục Kiền Liên tu đủ hết để sợ như vậy, cho nên khi các Ngài háo hiện thần thông, các Ngài hóa hiện rất là hay khi các Ngài muốn bay trên hư không - như mình muốn bay trên hư không mình phải tu đề mục đất, mình để cục đất trước mặt mình niệm đất, đất, đất, đất, niệm đến một lúc nào đó mình nhắm mắt lại mà vẫn thấy cục đất trước mặt mình và vẫn tiếp tục niệm như vậy, nó phải trải qua các giai đoạn sơ tướng, thô tướng rồi quang tướng > nếu mình có duyên nhiều thì nhắm mắt lại

vấn thấy và tiếp tục niệm nữa - tôi chỉ nói vấn tắt, tôi không đi vào vấn đề chuyên môn - thì tiếp tục niệm nữa thì tới một lúc nào đó chỉ cần mình muốn như tôi đang cần có mặt ở Cali lập tức có mặt ở Cali liền. Các vị nhìn mặt nước và nghĩ rằng tôi sẽ bước ra đó thì lập tức mặt nước nó sẽ cứng ngắt. Muốn làm được chuyện này các vị phải tu đề mục đất. Đang đứng như vậy mà các vị muốn độn thổ các vị phải tu đề mục nước. Như nền Chánh điện đang cứng như vậy các vị muốn chung xuống các vị chỉ niệm nước, chỉ tác ý nước thì lập tức nền chánh điện này nó mềm và lún xuống liền. Còn các vị tu đề mục xanh, vàng, đỏ, trắng thì các vị đang ngồi trong đám đông thế này các vị muốn không ai thấy mình. Ví dụ như tôi có khả năng ấy đi tôi chỉ cần niệm xanh tự nhiên nguyên cảnh điện này tôi thui không sai thấy tôi hết. Tôi muốn xuyên qua vách đi ra ngoài thì tôi phải tu đề mục hư không, khoét cái lỗ và tôi cứ nhìn cái lỗ tôi niệm hư không, hư không, hư không đến một lúc nào đó tất cả mọi thứ trước mặt tôi đều trở thành hư không. Khi mà các vị sống trong thế giới vật chất như vậy các vị nghe cái đó các vị biết có vẽ như nó là siêu hình, thấy có vẽ bùa chú nhưng mà không phải, các vị biết cái tâm mình rất là mạnh. Hôm trước tôi đã nói với các vị rồi. Tại sao có một số động tác của người giỏi võ, một số động tác của những người đi múa ba lê

[26/12/2021 - 04:38 - tranngocdieu.nt]

trượt băng, những người khiêu vũ mà chúng ta làm không được, những người xiếc mà chúng ta làm không được bởi vì tâm chúng ta khác tâm họ. Các vị bữa nào đi ra các cái mall thấy người ta trượt băng các vị đứng có nói người chuyên nghiệp. Các vị thấy mấy đứa con nít 15-17 tuổi nó trượt mới thấy hãi hùng, nó dám đi bằng cái mũi hoặc gót giày nó xoay người các vị thấy nhưc đầu mà nó thì không. Bởi vì cái tâm của nó thích hợp, cái tâm của nó rất là vi tế. Cái tâm lúc họ đang làm việc đó gần như họ không chú ý đến cái gì khác, họ chỉ tập trung có một việc đó thôi. và các vị thấy máu ba lê không phải là dễ múa, rất là khó cần sự tập luyện lâu dài, thì thiền định chính là như vậy. Thiền định chính là nó uốn nắn cho cái tâm mình lâu ngày nó trở nên vi tế và nó thành tựu 6 pháp định, khinh, nhu, thích, thuận, chánh. Chính 6 cái này giúp cho người ta thành tựu điều đó. Thì thiền định cũng vậy. Đó là lý do tại sao một người chứng đạo thiền định rồi họ không đam mê dục lạc nữa là bởi vì hạnh phúc họ có được từ thiền định nó còn ghê gớm hơn hạnh phúc dục lạc. Chẳng hạn như lúc nam nữ gần nhau nếu như mình không có tu tập thiền định, không tu tập Phật pháp mình nghĩ trên đời này hạnh phúc lớn nhất chỉ là hạnh phúc nam nữ thôi, hoặc là ăn ngon mặc đẹp thôi. Nhưng nếu mình biết Phật pháp rồi các vị sẽ thấy có một thứ hạnh phúc khác còn ghê gớm, còn dữ dội hơn hạnh phúc nam nữ nữa. tôi chưa có gia đình nhưng tôi có thể khẳng định được điều đó, bởi vì như hôm trước tôi nói với các vị rồi không ai có thể bằng được niềm vui vật chất nào đó mà họ có thể liên tục hạnh phúc và năng động - năng động là sức mạnh tinh thần - hạnh phúc và năng động trong suốt 1 tuần lễ, nửa tháng hoặc 1 tháng. Cái hạnh phúc của vật chất tôi xin thưa với các vị càng hưởng thụ con người càng yếu đuối dần. Lý do tại sao tôi nghĩ các vị đã hiểu rồi. Cái hạnh phúc vật chất càng hưởng thụ con người mình càng ngu si dần, càng dần độn. Còn hạnh phúc tinh thần càng nhiều chừng nào con người càng sung mãn chừng đó, dễ sợ như vậy, dễ sợ lắm. và các vị thấy may mà những người dùng á phiện để họ viết nhạc, họ chơi đàn thôi là họ thấy họ đã hạnh phúc rồi. Hướng hô chỉ là những người tu thiền. Theo tôi được biết những người đàn ông họ dùng chất kích thích như heroin họ không thấy thích đàn bà và nếu họ có một tinh thần văn nghệ và họ có một kiến thức thì họ không cần đàn bà nữa. Tại vì họ thấy họ phiêu bồng thoát xác và lý do vì sao người ta gọi nó là năng tiên nâu, dễ sợ lắm. Thì các vị thấy rằng đời sống tinh thần nó cao cấp như vậy, nhưng đối với người đã nhàm chán sanh tử rồi thì các vị thấy rằng dầu có thiền định, dầu có thần thông, dầu có thăng thiên độn thổ, làm mưa làm gió được thì tất cả những khả năng này chỗ cuối cùng nó đi về là đâu chỉ là quan tài thôi. Có sanh làm Phạm thiên sống 1 tỉ năm trên đó cuối cùng cũng phải chết thôi. Có thần thông biến hóa cái này cái kia cuối cùng cũng chết. Và sau cái chết này nó lại dẫn đến một tái sanh mới và trong cái tái sanh đó rất có thể mình phải đi xuống dưới, đi luôn, ở trên Phạm thiên đó, nói chung là sanh tử là một cái gì đó luân hồi, một cái gì đó nó biến chuyển liên tục, lúc làm trời, lúc làm người, lúc làm thú, lúc đi địa ngục, lúc làm A tu la. Cho nên là với người đầy đủ cơ duyên họ sẽ thấy nhàm chán và họ mới lập chí nguyện vượt thoát khỏi cái đó, tâm này ta gọi đó là tâm siêu thế.

Các tâm quả đáo đại là các thành phẩm tương ứng của các tâm thiện đáo đại (thành phẩm tương ứng tức là tâm thiện nào nó sẽ cho ra tam quả đó từng cặp đối xứng, như tâm thiện sơ thiên sẽ cho ra tâm quả sơ thiên...). tâm thiện đáo đại là tâm mình tu thiện và chứng thiện. Tâm quả đáo đại là tâm được tạo ra bởi tâm thiện đáo đại và công năng của nó là cái tâm tái tục. Ví dụ bây giờ cô chứng sơ thiên tức là trong đầu cô có tâm sơ thiên rồi, nếu từ đây dần lúc chết mà cô duy trì đừng để cho nó mất cái tâm đó thì lúc cô sắp chết nó sẽ tạo ra tâm quả sơ thiên để cô sanh về cõi sơ thiên. Rồi nếu bây giờ mà cô đắc nhị thiên, thì cái tâm mà đắc nhị thiên đó chính là tâm thiện nhị thiên, thì lúc mà cô chết cô sẽ có tâm quả nhị thiên để cô lên cõi nhị thiên cô ở trên. Nói chung là tâm thiện nào sẽ tạo ra tâm quả đó. Cũng tu thiện nhưng có vị chết sanh Phạm thiên nhưng có vị chết không sanh lên Phạm thiên vì khi họ chứng xong họ bị hoại thiên họ không giữ dc cái thiên đó nữa. Ví dụ tôi đang tu thiện tôi mê cái gì đó quá tôi bỏ tôi không tu thiện nữa thì nó mất. Giống như Bồ tát Sĩ Đạt Đa hồi năm 7 tuổi ngài đắc sơ thiên xong mấy bữa quên mất tiêu. Ông lo làm vua, làm chúa, lấy vợ, đẻ con.. nên Ngài quên mất tiêu, Ngài không nhớ vụ Ngài đã đắc thiên. Khi Ngài vô rừng Ngài ngồi dưới gốc cây Ngài mới suy nghĩ lại, tại sao bây giờ ta phải nhịn ăn, nhịn thở một cách đau đớn như thế này trong khi hồi nhỏ ta đâu có nhịn ăn, nhịn uống gì đâu mà tâm ta rất là thanh tịnh Ngài chực nhớ lại kinh nghiệm lúc 7 tuổi. và Ngài nghiệm ra xe bò không chạy thì đánh con bò chứ không phải đánh chiếc xe. Sau khi suy nghĩ như vậy rồi Ngài tu tâm và cho cái thân ăn uống điều đặn đàng hoàng. Cho ăn cho thở chứ trước đây có lúc Ngài ăn dơ, ở dấy. Sau đó Ngài mới tu theo lối trung đạo tức là tâm Ngài như thế nào thì Ngài biết như thế đó. Cái nào thiện, cái nào bất thiện và Ngài đắc quả bằng cái đó. Thờ ra tâm thiện biết, thờ vào tâm thiện biết. Thờ ra có tâm bất thiện biết là thờ ra bằng tâm bất thiện. Thờ vào bằng tâm bất thiện biết ta đang thờ vào bằng tâm bất thiện, chỉ theo dõi nó thôi và Ngài đắc bằng cái đó. Còn buổi đầu hành hạ thân thể, néo lỗ tai, néo bắp vế, móc họng, móc mắt má không đắc bởi vì xe bò không chạy thì đập con bò chứ không ai đi đập thùng xe. Mà mình thì sao, hết 9 người xe bò không chạy không đập con bò mà chỉ lo đập thùng xe thôi.

[26/12/2021 - 05:07 - tranngocdieu.nt]

CÁC TÂM SIÊU THỂ

Người đam mê dục lạc mà cũng không tu tập tâm ý thì nội tâm chỉ thường quần quanh trong 12 bất thiện. Người khá hơn một chút, tức biết hướng thượng cầu tiến thì còn có khả năng huy động được các tâm tịnh hảo để làm lạnh lánh dữ ngay trong đời hiện tại bằng cách bố thí, giữ giới, phụng sự tha nhân...Phật học gọi trình độ tâm linh này là dục giới tịnh hảo. Hiệu quả của dục giới tịnh hảo là các cõi trời người khoái lạc. Lại có những kẻ nhàm chán luôn cả công đức dục giới, chuyên tu thiện định Sắc giới hoặc Vô Sắc và nhờ vậy sanh về Phạm Thiên giới. Có một số rất ít chúng sanh do thính pháp hoặc khả năng tri kiến tự thân xét thấy Tam giới như ngôi nhà đang cháy nên trong lúc tu tạo bất cứ công đức nào (từ công đức dục giới đến các công phu thiện định đáo đại) đều nhất tâm hướng cầu cứu cánh vô sinh, vượt thoát Tam giới. Thuật ngữ nhà Phật gọi đó là ba la mật. Vào một thời gian nào đó trong dòng sanh tử phước duyên ba la mật tròn đủ thì đương sự sẽ trở thành thánh nhân. Người tự mình thành Thánh và đủ sức hướng dẫn người khác thành Thánh thì được gọi là Phật Toàn Giác. Người chỉ đủ sức tự ngộ mà không thể giúp người khác chứng Thánh như mình thì kinh Phật gọi là Bích Chi Phật hay Phật Độc Giác. Người nhờ kẻ khác giúp cho chứng Thánh và cũng có thể giúp người khác chứng Thánh thì gọi là Thanh Văn Giác. 3 cấp độ Thánh nhân này hoàn toàn thuộc vào tâm nguyện của mọi cá nhân. Nhưng dù tầng Thánh nào thì cũng đều phải trải qua 4 bậc đạo quả tương ứng nhau trước khi trở thành một vị Thánh toàn thiện, hoàn chỉnh.

Phật Toàn Giác tu tập 20 A tăng kỳ - 1 A tăng kỳ là 10 lũy thừa 140 + 100 ngàn đại kiếp.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP**

**CHƯA ĐƯỢC SỰ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

---

www.toaikhanh.com

TOAIKHANH.COM